

og ensidigt. Hvad det første Punkt angaar, synes det mig, at det ligger i Sagens Natur, at Konsekvenserne ikke kunne blive saa store, thi det er jo kun noget, der kan ske en Gang i hvert Aarhundrede, og man er desuden gaaet ind paa det, da man gav Tilskuddet til den franske Udgave i Fjor. Og i en hel Del af de andre omliggende Lande har man givet Tilskud til et saadant monumentalt Værk, som skulde give et kort Resumé af Kulturen ved Slutningen af dette Aarhundrede. Noget andet er det naturligvis, hvis Værket ikke svarer til sit Maal, hvis det er forfejlet; og der vil jeg indrømme, at naar det ærede Medlem talte om, at det var, som han sagde, i høj Grad ensidigt, navnlig hvad Afsnittene om vor politiske Udvikling, Pressen og det litterære angaar, kan der være noget berettiget deri. I alt Fald maa jeg fra mit Synspunkt gøre gældende, at der er noget ensidigt i den Artikel, der handler om vor politiske Udvikling, idet den nærmest er en Lovsang over, at de moderate og Højre have udspillet deres Rolle; men jeg henstiller, om ikke denne enkelte Ting er for lille til at standse eller i højeste Grad hemme Udgivelsen af et Værk, hvortil der gives Bidrag af 120 af vore dygtigste og mest ansete Forfattere, og i hvilket det er sikkert, at flere Partier ere aldeles udmærket behandlede. Vore Forfattere danse ikke paa Roser, og det er urimeligt at forlange, at de, fordi Landet er saa lille, enten skulle lægge det hele hen eller intet faa for deres Arbejde eller ogsaa trække det saa kort sammen, at det nærmest maa blive en Tortur at skulle gøre det. Jeg tror, man viser det bedste Hensyn mod dem og gavner en god Sag ved at ofre dette forholdsvis mindre Beløb og ikke bryde sig om, at en eller anden Artikel ikke er bleven ganske vellykket.

Det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen) bad om at faa en Revision af Fattiglovens § 61 til Fordel for Diakonhjemmet og den epileptiske Anstalt i Nyborg. Det er allerede sket, der er under Konference mellem Kultusministeren og Indenrigsministeren udarbejdet et Forslag, som vil blive forelagt den høje Rigsdag.

Hvad Aarhus Teater angaar, skal jeg gerne tage Spørgsmaalet under velvillig Overvejelse, men Vanskeligheden er den, at man let ikke slipper med det ene Teater. Om det lader sig gøre at give Tilskud til det ene Sted og ikke til det andet, er et Spørgsmaal, men hvis man kunde finde en eller anden Form, skal jeg gerne

konferere derom med min Kollega Finansministeren.

Til Slutning maa det maaske være mig tilladt at svare paa nogle rent eller næsten rent personlige Bemærkninger, som ere rettede til mig i Anledning af en Tale, jeg har holdt i Odense. Jeg finder det rigtigst at svare lidt paa det, fordi jeg synes, at jeg er forpligtet til at imødegaa de værste Misforstaaelser. Da det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) tog mig fat i den Anledning, maatte jeg meget beklage Højrepartiets prekære Stilling her i Landet. Jeg tror nok, at en meget stor Del af Befolkningen aldrig ser et Højreblad eller hører en Højretaler. Naar det saa endda var endt dermed, men det er det ikke. Det hænder, som det hændte med det ærede Medlem forleden Dag, at man tager fat paa noget, river det ud af Sammenhængen og lægger det frem til offentlig Forargelse for Partifæller. Jeg skal bare tage et enkelt Eksempel til Oplysning. Jeg udtalte, at jeg saa en meget vigtig Grund for os her i Danmark til ikke at gaa til det parlamentariske System i den Omstændighed, at en stor Del af de højere Samfundsklasser, som ere socialt uafhængige, som ere i Besiddelse af den højeste Dannelse og de bedste Livsvilkkaar og uomtvisteligt ere kaldede til at spille en større politisk Rolle her som i England, vare indifferente og blaserede over for Politik, bange for de Ubehageligheder, der fulgte med, og allerede under de nuværende Forhold trak sig tilbage til deres eget Hus. Og — føjede jeg til — det kan aldrig være godt, thi det er klart, at naar den ene Side af Befolkningen stiller sig saaledes, vil der blive en ensidig og skadelig Udvikling i Landet. Med andre Ord, jeg gav de højere Samfundsklasser en ganske kraftig Bebrejdelse. Men hvordan lyder dette nu hos det ærede Medlem for Esbjerg? Det lyder saadan, at jeg forhaanede paa det skrækkeligste Menigmand og sagde, at Venstrereformpartiet var uden Evne til at danne en Regering. Jeg har aldrig talt om, at Venstrereformpartiet var uden Evne til at danne en Regering, og jeg har aldrig nogen Sinde i mit politiske Liv sagt et eneste Ord til Forhaanelse af Menigmand. For at gøre mig rigtig sort gjorde det ærede Medlem gældende, at det var dobbelt skammeligt af mig at gøre det, da jeg selv var udgaaet fra et mindre Hjem og altsaa kom til at forhaane mine egne, dem, jeg selv er udsprungen fra. Jeg har set og læst det samme forskellige Steder